

ת"פ 13578/12/15 - מדינת ישראל נגד צוהיב אבו גרביה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 13578-12-15 מדינת ישראל נ' אבו גרביה

בפני כב' השופט אילן סלע

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

מר אהוביה שטרן, מתמחה

נגד

צוהיב אבו גרביה

ע"י ב"כ עו"ד מחמוד חסאן

המאשימה

הנאשם

הכרעת דין

אני מזכה את הנאשם מהעבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות שיוחסה לו בכתב האישום אך מרשיע אותו בעבירה של ניסיון תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות ובעבירת ההתפרעות שיוחסו לו בכתב האישום.

כתב האישום ותשובת הנאשם

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 274(1), (2) ו-(3) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), עבירה של ניסיון תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 274 וסעיף 25 לחוק ועבירת התפרעות לפי סעיף 152 לחוק.

2. לפי המתואר בכתב האישום, ביום 30.07.14 בשעה 16:00 או בסמוך לכך, ליד ציר 60 בירושלים, התקהלו על גג בניין נטוש (להלן: "הגג") כ-20 נערים שחלקם היו רעולי פנים. הנערים הפרו את הסדר הציבורי במקום ויידו אבנים, סלעים, מוטות ברזל ובקבוקי תבערה אל עבר כוחות המשטרה שהגיעו למקום בעקבות דיווח על זריקת אבנים לעבר כלי רכב. המתפרעים גם שפכו צבע על הציר.

3. עוד נטען כי הנאשם, אשר נטל חלק בהתפרעות, כשהוא עומד עיתים על הגג ועיתים על מרפסת בבניין, יידה במהלך ההתפרעות כ-30 אבנים, סלעים ומוטות ברזל לעבר כוחות המשטרה. שתיים מהאבנים אותן יידה ממרחק של כ-7 מטרים אל עבר השוטר משה כהן (להלן: "השוטר כהן") שנכח במקום על מנת לשמור על הסדר פגעו בשוטר כהן וגרמו לו סימני חבלה בזרוע שמאל, המטומה, נפיחות ורגישות במותן שמאל. השוטר כהן נאלץ לקבל טיפול רפואי בשל כאבים חזקים שחש כתוצאה מפגיעת האבנים.

4. כח המשטרה החל לסגור על הבניין, נכנס לתוכו וערך בו סריקה במהלכה מצא את הנאשם מסתתר בחדר שירותים. משניסו השוטרים לעצור את הנאשם הוא התנגד למעצרו והחל לבעוט בכוחות המשטרה לדחוף ולתת אגרופים. השוטרים נאלצו להשתמש בכח סביר על מנת לעצור את הנאשם.

5. הנאשם כפר במיוחס לו. הוא אישר כי עמד על הגג אך הכחיש כי יידה אבנים, סלעים או מוטות ברזל. גם אם השוטר נפגע מאבנים לא היו אלו אבנים שיידה הנאשם. הנאשם אישר כי נתפס בחדר שירותים בבניין אך הכחיש כי התנגד למעצרו. הוא לא בעט בשוטרים ולא הכה בהם באגרופיו.

המסכת הראייתית

6. המאשימה הצטיידה עם עדות השוטר כהן ועדויות השוטרים טאמר חמאדן, אדיר חיים ביטון ויוסף בסאר שהיו אף הם במקום.

7. השוטר כהן סיפר בעדותו כי במועד האירוע הוא היה בשירות מילואים ושימש כנגה חפ"ק. הוא הגיע למקום בג'יפ יחד עם שני לוחמים בשל קריאה לתגבור של כוח מג"ב נוכח הפרות הסדר שהיו במקום. כשהגיעו למקום הוא עצר את הג'יפ בסמוך לבניין, מרחק של 2-3 מטרים, הצוות פרק והוא נשאר לשמור על הג'יפ ולהאזין לקשר. הוא סרק את האזור על מנת שלא יפגעו בו, ובמהלך הסריקה הבחין באדם המתרומם על גג הבניין וזרק לעברו 2 אבנים. הוא הבחין בפלג גופו העליון כשהוא לבוש חולצה שחורה ובעל עיניים בהירות. בהמשך תיקן כי הבחין בפנים בהירות. אחת האבנים פגעה בכתפו ובמותנו השמאלית. הוא דיווח על פגיעתו בקשר וכעבור כ-10 דקות דווחו לו כי מי שיידה את האבנים לעברו נעצר על הגג. הוא קיבל טיפול רפואי ראשוני במקום והועבר לבית חולים. בהמשך הוא נקרא לאחת מתחנות המשטרה למסור עדות ושם פגש בנאשם יושב בחוץ, מעשן ומסתכל לעברו בעיניים שמחות.

8. בחקירתו הנגדית הוא הופנה לכך שבדו"ח הפציעה נכתב כי הוא נפצע בשעה 14:00 והוא אישר זאת, אך ציין כי אינו יודע בדיוק מה הייתה שעת האירוע. הוא שלל כי נפצע באירוע אחר שהיה נוכח בו באותו יום. כן אישר כי כשהסתכל על גג הבניין הוא ראה רק את הנאשם ולא הבחין באנשים נוספים אך שמע קולות של אנשים הבורחים מהגג. הוא לא הבחין באנשים שזרקו מהגג סלעים או מוטות ברזל.

9. השוטר טאמר סיפר כי שימש באותה תקופה שקצין שטח במג"ב ומפקד חפ"ק. הוא הגיע למקום וזיהה על גג הבניין כ-20 ילדים שזורקים אבנים. חלק מהם היו רעולי פנים. הוחלט להיכנס לבניין ולתפוס אותם. אחד הבחורים שהם הבחינו בו זרק אבנים מהגג לבש חולצה שחורה עם כיתוב בערבית, והם סימנו אותו כיעד מרכזי לתפיסה. לדבריו, כל שאר הנוכחים בגג לא לבשו חולצות שניתן היה לזהות עליהן כיתוב בערבית. 2 צוותים של לוחמים נכנסו לבניין ואז חלק מהנוכחים על הגג החלו לרדת ממנו באמצעות צינורות. הוא עצמו נשאר מחוץ לבניין והמפקד שלו יחד עם מספר שוטרים ביצעו את המעצר והביאו אליו את העצור, הוא הנאשם, כשהוא אזור ולובש חולצה שחורה. הנאשם התנגד לעלות לג'יפ והיה צורך להעלותו בכוח.

10. בחקירתו הנגדית ציין השוטר טאמר כי ההחלטה לעצור דווקא את הנאשם הייתה בשל זיהויו לפי החולצה

והכתובת בערבית ובשל היותו הפעיל מכל הנוכחים על הגג בזריקת האבנים. כל השאר הספיקו לברוח תוך כדי שהם קופצים מהגג. את המעצר ביצעו לדבריו השוטר משה יחד עם שוטר נוסף מהכוח שלו בשם אדיר ביטון.

11. השוטר ביטון שהיה בצוות של השוטר טאמר סיפר כי הם הוזעקו למקום בשל זריקת אבנים והבחינו בכך עם הגעתם כאשר אבנים הושלכו מגג הבניין. במקום היו הרבה אנשים אך הם זיהו את הנאשם לפי החולצה שלבש ולפי עיניו. בסריקה שביצעו בבניין הם מצאו את הנאשם בתוך חדר שירותים ולאחר שהודיעו לו שהוא עצור הוא התנגד למעצר. בחקירתו הנגדית הוסיף בעניין זה כי אחד השוטרים שהיה עמו קיבל אגרוף לפנים, אך לא ידע מה שמו של אותו שוטר ואם הוא נזקק לטיפול רפואי. הם זיהו את הנאשם לפי החולצה השחורה עליה היה כיתוב בערבית בצבע צהוב. הם אזקו אותו, הורידו אותו לג'יפ ומסרו אותו לשוטר טאמר. לדבריו, הבניין היה בשלבי בנייה ולא היו דלתות לחדרים, בכלל זה לחדר השירותים.

12. בחקירתו הנגדית לא ידע לומר דבר אודות פרטי הלבוש של שאר הנוכחים על הגג ולא ידע לשלול שאיש משאר הנוכחים בגג לבש אף הוא חולצה שחורה. הוא גם הדגיש כי זיהויו היה לפי החולצה ולא לפי עיניו או פניו. בחקירתו הנגדית גם סיפר כי ראה את טאמר הולך עם הנאשם לעבר הג'יפ ונכנס אליו. הוא לא ראה התנגדות למעצר בשלב זה של הכניסה לג'יפ.

13. השוטר יוסף בסאר העיד אף הוא כי כשהגיע למקום זיהה זריקת אבנים מגג הבניין עליו עמדה קבוצה של כ-20 אנשים, חלקם רעולי פנים. הוא לא הבחין בפרטי לבוש מיוחדים, בצבע שחור או לבן. הוא תפקד במקום כחובש והשוטר כהן הגיע אליו כשהוא מצביע על פגיעה מאבן ביד ובמותן. הוא הבחין בנפיחות ושפשוף בשכבת העור החיצונה שהעידו כי מדובר בפגיעה טרייה. הוא לקח אותו למרפאה וחבש אותו. בחקירתו הנגדית ציין כי האנשים על גג הבניין לבשו בגדים בצבעים שונים.

14. הנאשם סיפר בעדותו כי יום האירוע היה יום חג והוא הגיע למקום על מנת לרכב על סוסים, שכן מידי חג ניתן היה לרכב על סוסים במקום, בככר א-שוהדא. מאחר ומדובר היה בימים בהם הייתה מלחמה בעזה, היה מוסכם כי לא ילבשו בגדי חג אלא בגדים שחורים עם כיתוב המתייחס לעזה. כשהגיע למקום, הככר הייתה ריקה כמעט לחלוטין, החנויות היו סגורות והוא התכוון לחזור לביתו. הוא הבחין במרחק מה בהתקהלות והוא התקדם על מנת לראות אם אין מדובר בסוסים. כשהגיע הריח ריח גז חזק והוא הבין שיש בעיות. הוא הבחין בקבוצת אנשים בכביש הראשי מול הגדר שהשליכו אבנים אל מעבר לגדר, כשחלק מהאנשים ברחו לגג הבניין. הוא רצה לברוח מהגז ולהתרחק מהמקום ועל כן ברח לתוך הבניין. בכוונתו היה להישאר בבניין עד שהרוחות יירגעו. מיד כאשר עלה לגג, הוא הבחין בזריקת אבנים, כשחלק מזורקי האבנים היו רעולי פנים. הוא עצמו לא זרק ולו אבן אחת.

15. הנאשם הוסיף וסיפר כי פחד מהנוכחים בגג ואמר להם שהוא יורד למטה, אך הם אמרו לו שהם נעלו את דלת הבניין ולא ניתן לרדת. לדבריו, הוא נחשד על ידי הנוכחים על הגג וכמעט התפתחה ביניהם תגרה אלימה. הם לקחו אותו לתוך הבניין והכניסו אותו לחדר שירותים. בעת ששעה בחדר השירותים, כשהוא מפוחד, הריח ריח של גז ושמע פיצוצים. לפתע נכנס חייל, תפס אותו והחל לגרור אותו על הרצפה. לאחר מכן באו עוד שני חיילים והחזיקו אותו, כשאחד מהם נתן לו אגרוף בבטן. הם השכיבו אותו על הרצפה ואזקו את ידיו מאחורי הגב. החיילים הורידו אותו אל הרחוב תוך כדי

שהם קיללו אותו. ברחוב היו עשרות חיילים והוא הועבר מחייל לחייל כשכל אחד מהם הכה אותו. הוא הובל לג'יפ וטאמר אמר לו שלום בערבית ונתן לו סטירה. בתוך הג'יפ החיילים הצטלמו איתו וסטרו לו. בהמשך, גם תוך כדי נסיעה החיילים, ובכלל זה הנהג, הרביצו לו וקיללו אותו ואת אמו ואחותו. כשירד מהג'יפ קיבל אגרוף נוסף והגיעו חיילים ששפכו עליו מים. בהמשך טאמר רשם דו"ח והורה לו לחתום, אך הוא סרב כיוון שאינו יודע לקרוא עברית. רק לאחר שאיימו עליו "יקרו לך דברים לא טובים" הוא הסכים לחתום כי פחד לקבל מכות נוספות. לאחר מכן נחקר בערבית אך החוקר סרב להקשיב לו והפנה אותו להגיש תלונה.

דין והכרעה

קיומה של התפרעות

16. ראשית יש לקבוע כי במקום בו היה הנאשם התקיימה התפרעות כמשמעותה בחוק. לא רק השוטרים אלא גם הנאשם העידו כי הייתה במקום התקהלות במסגרתה יידו המשתתפים - חלקם היו רעולי פנים - אבנים על כלי רכב ולעבר השוטרים.

פציעת השוטר כהן באירוע

17. כמו כן, יש לקבוע כי השוטר כהן נפגע במהלך אירוע זה מאבן שפגעה בו. ב"כ הנאשם ביקש להצביע על כך שבדו"ח הפציעה (נ/3) נרשמה השעה 14:00 כשעת הפציעה של השוטר כהן בעוד שאין מחלוקת כי האירוע נשוא כתב האישום אירע כשעה שעתיים לאחר מכן. ואולם אני נותן אימון מלא בגרסת השוטרים, הן השוטר כהן שהעיד כי נפגע באירוע נשוא כתב האישום והן בעדותו של בסאר אשר טיפל בשוטר כהן והעיד כי הבחין בפגיעה טרייה. כאמור, הפגיעה גם מתועדת בדו"ח פציעה (נ/3) והטענה כי אפשר שהשוטר כהן נפגע באירוע אחר, קודם לאירוע נשוא כתב האישום, אין בה ממש. אכן בדו"ח הפציעה כתובה השעה 14:00, אך נוכח העדויות האמורות יש לתלות זאת בטעות.

18. השאלות השנויות במחלוקת הינן זיהויו של הנאשם כמי שזרק אבנים מהגג אל עבר השוטרים, כמי שזרק את האבן שפגעה בשוטר כהן, נסיבות הימצאותו במקום והתנהגותו בזמן מעצרו.

השתתפות הנאשם בהתפרעות

19. הנאשם הודה כי שהה על הגג בו כאמור ארעה התפרעות אך לטענתו הוא לא השתתף בה ולא נטל בה חלק.

20. עדויות השוטרים כי נזרקו אבנים מגג הבניין על ידי צעירים רבים מהימנה עלי. כל השוטרים העידו זאת וכאמור גם הנאשם אישר זאת. גם אין מחלוקת כי השוטרים נכנסו לתוך הבניין על מנת לעצור את אלו שזרקו אבנים מגגו. בנסיבות אלו גרסת הנאשם כי לא היה שותף בהתפרעות וכי הגיע למקום לרכוב על סוסים ולאחר מכן עלה לגג שלא על מנת להיות חלק מההתפרעות משוללת כל היגיון, ואיני רוחש לה אמון.

21. הגרסה שמסר הנאשם בעדותו בבית המשפט כי הגיע אל הגג שעה שברח אל הבניין נוכח ההתקהלות שהייתה במקום אינה יכולה לעמוד. ברי כי לו הנאשם אכן היה נקלע למקום במקרה, הרי שמהבחין בהתפרעות והריח את ריח הגז הוא לא היה בורח אל תוך הבניין, שכן לפי עדויות השוטרים המהימנות עלי וגם עדות הנאשם תומכת בכך כאמור, על הגג היה מרכז ההתפרעות. לפי עדויות השוטרים מחוץ לבניין כמעט ולא הייתה התקהלות. על כן לו היה אמת בדבריו של הנאשם, הוא היה מתרחק מהבניין ולא עולה אל הגג.

22. זאת ועוד. גרסה זו של הנאשם לפיה הוא ברח אל הגג, אינה עולה בקנה אחד עם הדברים שמסר בהודעה במשטרה מספר שעות לאחר מעצרו (31.07.14 שעה 00:01 - ת/1). אז השיב לשאלת החוקר כי עלה לבניין "כדי להסתכל על זריקת האבנים שהייתה למטה". הוא הוסיף "עליתי להסתכל מלמעלה כי יותר יפה מלמעלה". לשאלת החוקר "מה יפה בזה שאנשים נפגעים מזריקת אבנים ורכבים (הכוונה כנראה היא על רכבים - א.ס.)" השיב: "כי לומד משחק אולי פעם שיחקתי בתור שוטר או זורק אבנים או חוקר". גרסה זו, התמוהה כשלעצמה, אינה עולה בקנה אחד עם עדותו בבית המשפט, ומה גם שלפי גרסה זו, ככל שבחר להיות חלק מקבוצה זו, משיקוליו שלו, יש לראות בו שותף בהתפרעות. גם הסיפור אודות התגרה שכמעט פרצה בינו לבין הנוכחים על הגג אשר חשדו בו בדבר מה והם אלו שהכניסו אותו לחדר השירותים, אין בה כל ממש. הנאשם, אשר אין מחלוקת כי לבש חולצה של תמיכה בעזה, לא הצביע על כל סיבה שיחשדו בו באופן שיביא לידי סגירתו בחדר שירותים. מה גם, שלפי עדויות השוטרים חדר השירותים בו נמצא הנאשם היה ללא דלת ודבר לא מנע ממנו לצאת משם.

23. כך או כך, איני מקבל את גרסת הנאשם בדבר הסיבה להימצאותו על הגג, לא זו שניתנה על ידו בבית המשפט ולא זו שמסר בחקירתו במשטרה, ואני קובע כי נכח במקום כחלק מהמשתתפים בהתפרעות. העובדה כי התחבא בחדר שירותים מחזקת מסקנה זו.

זריקת אבנים על ידי הנאשם

24. לאחר שהוכח כי הנאשם השתתף בהתפרעות ולא אך נקלע למקום כמשתתף מהצד, יש לדון בשאלה האם הנאשם השליך אבנים לעבר השוטרים והאם הוא זה שהשליך את האבן שפגעה בשוטר כהן.

25. כאמור, השוטרים טאמר וביטון זיהו את הנאשם על פי החולצה השחורה שלבש כשהם גם הבחינו בכיתוב בערבית משני צדיה. אני גם נותן אמון בגרסתיהם של השוטרים טאמר וביטון כי הבחינו באדם שנמצא על הגג לבוש חולצה שחורה זורק אבנים לעבר השוטרים. אכן, נפלה מחלוקת בשאלה מי מהשוטרים היה שותף במעצרו של הנאשם. טאמר העיד כי שהשוטר ביטון הביא אליו את הנאשם יחד עם השוטר כהן ואילו השוטר כהן העיד כי לא היה שותף במעצר וכלל לא נכנס לבניין, ואולם איני סבור כי מדובר בעניין שיש בו כדי לפגוע במהימנות העדים. אין מדובר בעדות הנוגעת לעניין מהותי באישום המיוחס לנאשם ואפשר שמדובר בטעות או בשכחה נוכח הזמן הרב שחלף מאז האירוע.

26. אכן, אין מחלוקת כי לא היה קשר עין רציף עם אותו אדם שלבש חולצה שחורה ונצפה זורק אבנים מהגג על ידי השוטרים טאמר וביטון עד לתפיסתו של הנאשם בחדר השירותים בבניין. נכון גם כי אין מדובר בחולצה ייחודית (צילום הנאשם לבוש בחולצה הוגש לבית המשפט - ת/4) וודאי נוכח העובדה כי איש מהשוטרים לא העיד כי זיהה את תוכן

הכתובת בערבית. השוטר ביטון לא יכול היה לשלול את האפשרות כי על הגג היו עוד אנשים עם חולצות שחורות, בניגוד לעדותו של השוטר טאמר כי לא הבחין באדם נוסף על הגג הלובר חולצה עם כיתוב בערבית.

27. ואולם, בהינתן העובדה כי הנאשם השתתף בהתפרעות שכללה השלכת אבנים ומוטות ברזל מאסיבית על השוטרים, על ידי כל, או למצער רוב רובה של הקבוצה שעמדה על הגג חלקם רעולי פנים - כפי שעלה מעדויות השוטרים טאמר, ביטון ובאסר המהימנות עלי, כמו גם מעדות הנאשם; בנסיבות בהן הנאשם נתפס בחדר שירותים מתחבא מפני שוטרים המחפשים אחריו; בשים לב לשקרו אודות הימצאותו במקום והעובדה כי לבש חולצה שחורה, בדומה למי שנצפה על ידי השוטרים כמי שזרק אבנים מהגג - אני סבור כי הוכח מעבר לספק סביר כי הנאשם היה שותף לזריקת אבנים אל עבר השוטרים. למצער, יש לראות בו כמבצע בצוותא יחד עם שאר שותפיו הרבים להתפרעות שנצפו משליכים מהגג אבנים אל עבר השוטרים.

זריקת האבן שפגעה בשוטר כהן

28. עם זאת, אני סבור כי הוכח מעבר לספק סביר כי הנאשם הוא זה שזרק את האבן שפגעה בשוטר כהן.

29. ויובהר. אני מטיל ספק כלשהו בעדות השוטר כהן כי הבחין במי שזרק עליו את האבן מהגג. אכן, השוטר כהן אמר במפורש כי לא ראה אנשים נוספים על הגג, בניגוד לגרסאות השוטרים האחרים שראו על הגג קבוצה גדולה של נערים. ואולם, ייתכן בהחלט כי לא כל הנוכחים על הגג היו באותו מקום ובאותו צד, מה גם שהשוטר כהן לא ראה את הגג מאותו כיוון שראו אותו השוטרים טאמר וביטון.

30. עם זאת, הקביעה כי מדובר בעד מהימן שאינו חפץ להטעות את בית המשפט אין בה די, וגם אם מדובר בעד מהימן הבטוח בזיהוי יש לבחון, במנותק משאלת מהימנות העד, את מהימנות הזיהוי, היינו האם ניתן לסמוך על זיהוי החשוד על ידי העד, אם לאו. זאת על מנת להימנע מטעויות אפשרויות ביחס לזיהוי (ראו: ע"פ 2098/08 **פרעוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 28.12.11); ע"פ 4524/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 17.06.13). יש לשים לב שקיימת אפשרות של טעות בזיהוי ברובד האובייקטיבי גם כאשר המזהה משוכנע באמיתות הזיהוי, ובית המשפט ציין בעבר כי "הכל מסכימים כי זיהוי של אדם הוא מקור לא אכזב של טעויות... והרשעתו של אדם על פי זיהוי בלבד היא דין קשה" (ע"פ 6508/02 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 06.02.03)).

31. אכן, השוטר כהן אמר כי ראה את פניו של מי שזרק עליו את האבן אך כל מה שידע לומר היה כי פניו היו בהירות (כשקודם לכן אמר שראה כי עיניו בהירות, דבר שכמובן בלתי מתקבל על הדעת נוכח המרחק בינו לבין מי שיידה את האבן). הוא לא זיהה את תווי הפנים ולא את פרופיל הפנים. יש לזכור כי הוא הבחין בנאשם לשנייה אחת כשמיד אחריה פגעה בו האבן שנזרקה עליו. הוא צפה בזורק מלמטה למעלה אל גג הגבוה 3 קומות ממקום הימצאותו. אכן, הוא פגש בנאשם מאוחר יותר בתחנת המשטרה וזיהה אותו, אך כאמור, אין מחלוקת כי השוטר כהן ראה את הנאשם לאחר שנעצר כשהובל אל הג'יפ וזיהוי הוא נוכח מפגש זה שהיה קרוב יותר מאשר אותה ראייה רגעית בה הבחין מלמטה במי זורק לעברו אבן מעל הגג.

32. בנסיבות אלו אני סבור כי אין די בזיהוי, וודאי לא ברמה הנדרשת לשם הרשעה בפלילים. יפים למקרה זה דברי בית המשפט העליון בעניין **פלוני** הנזכר (ע"פ 6508/02): "כאשר הגבול בין הרשעתו של אדם לבין חפותו דק ומטושטש כל כך וכאשר אנו עומדים נוכח הסכנה שבהרשעת אדם חף משפע על פי זיהויו של קרבן העבירה לבדו, די בספיקות ובתהיות כאלה כדי שהזיהוי לא יוכל לשמש בסיס להרשעה". ובדומה לכך בע"פ 3595/06 **דבאש נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 28.09.06): "כאשר עדות הזיהוי היא יחידה, ונסיבותיה אינן מאפשרות לסמוך על הזיהוי בוודאות מספקת, נתקשה לבסס את ההרשעה על עדות זו לבדה". לפיכך, אני קובע כי לא הוכח ברמה הנדרשת בהליך פלילי כי האבן שפגעה בשוטר כהן וגרמה לפציעתו נזרקה על ידי הנאשם.

ההתנגדות למעצר

33. לנאשם לא יוחסה עבירה של התנגדות למעצר אך כתב האישום מתאר גם תקיפה של השוטרים באגרופים ובעיטות בזמן מעצרו. ואולם, גם העדות המתייחסת להתנגדותו של הנאשם למעצר בעייתית ולא ניתן להרשיע את הנאשם על פיה. מדובר בעדות יחידה של השוטר ביטון אשר טען כי לאחר שהם הודיעו לנאשם בחדר השירותים בו הוא נתפס שהוא עצור, הוא התנגד למעצר. בחקירתו הנגדית הוסיף בעניין זה כי אחד השוטרים שהיה עמו קיבל אגרוף לפנים, אך לא ידע מה שמו של אותו שוטר ואם הוא נזקק לטיפול רפואי, ולמעשה אין כל אסמכתא לגרסה זו. ההנחה היא כי לו מי מהשוטרים שעצר את הנאשם היה מקבל ממנו מכת אגרוף בפנים בשעת המעצר, הדבר היה מקבל תיעוד על ידי אותו שוטר. גם עדותו של השוטר טאמר בדבר התנגדותו של הנאשם בכניסה לג'יפ נסתרת מעדותו של השוטר ביטון אשר העיד כי ראה את השוטר טאמר מכניס את הנאשם לג'יפ וציין כי לא הבחין בהתנגדות. בנסיבות אלו נותר ספק בשאלת התנגדותו של הנאשם למעצרו ולא ניתן לקבוע כי הוא תקף מי מהשוטרים במהלך מעצרו.

בשים לב לאמור, וכאמור בפתיחה אני מזכה את הנאשם מהעבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות שיוחסה לו בכתב האישום אך מרשיע אותו בעבירה של ניסיון תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות ובעבירת ההתפרעות שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ב כסלו תשע"ח, 30 נובמבר 2017, במעמד המתייצבים.